

MAJORDOMS DESPRÉS DE L'EDÈN

Dissabte 27 de gener

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 22:14-18;
1 Corintis 4:1, 2; Colossencs 2:2, 3; Efesis 6:13-17; 2 Corintis 5:10

PER MEMORITZAR:

“Sinó que, tal com fórem aprovats de Déu perquè se'ns confiés la predicació de l'evangeli, així vam parlar; no pas com qui vol complaure els homes, sinó Déu, que examina els nostres cors” (1 Tessalonicencs 2:4).

El primer treball d'Adam i Eva implicava majordomia. Se'ls va donar el jardí de l'Edèn i tota la creació per tenir-ne cura, gaudir i dominar (Gènesi 1:28; 2:15), encara que no posseïen res d'això: eren administradors d'allò que el Senyor els havia confiat.

Aquesta setmana observarem de més a prop la definició de majordom després de la caiguda, després que els nostres primers pares van ser expulsats de l'Edèn. És a dir, nosaltres també som majordoms, però en un món molt diferent d'aquell que Adam i Eva van gaudir primerament.

Què és la majordomia? Alguns personatges bíblics revelen el que és un majordom per la seva manera de vida. Altres passatges ho defineixen amb més claredat. Quan arribem a ser administradors de Déu, canviem el nostre enfocament: deixem de centrar-nos en el món i els seus valors materialistes per centrar-nos en el Creador i la seva missió. Igual que amb Adam i Eva, Déu ens confia responsabilitats d'origen diví. No obstant això, des de la caiguda a l'Edèn, la tasca de la majordomia ha canviat perquè, juntament amb les responsabilitats de tenir cura del món material, també se'ns encomana ser bons majordoms de les veritats espirituals.

MAJORDOMS EN L'ANTIC TESTAMENT

La paraula “majordom” a seques es tradueix només unes poques vegades a l'Antic Testament. En la majoria dels casos, prové d'una frase que fa referència a qui està “damunt la casa”, a qui està a càrrec del funcionament d'una casa; és a dir, un “majordom” (Gènesi 43:19; 44:1, 4; 1 Reis 16:9). Els majordoms tenien la responsabilitat d'administrar els assumptes domèstics i les possessions dels seus amos, i fer tot allò que se'ls demanés. La definició de majordom a l'Antic Testament es pot descobrir identificant-ne les característiques. Els majordoms no es poden separar de la seva majordomia perquè aquesta revela la seva identitat.

L'Antic Testament declara algunes característiques d'un majordom. En primer lloc, la seva era una posició de gran responsabilitat (Gènesi 39:4). Els majordoms es triaven per les seves habilitats, i rebien el respecte i la confiança dels seus amos per fer la feina. En segon lloc, els majordoms sabien que allò que els havia estat confiat pertanyia al seu amo (Gènesi 24:34-38). Aquesta és la principal diferència: els majordoms saben quin és el seu lloc, és a dir, no són amos. En tercer lloc, quan els majordoms prenen per a ús propi el que els havia estat confiat, la relació de confiança entre ells i el seu amo es deteriorava, i els majordoms eren acomiadats (Gènesi 3:23; Osees 6:7).

Llegeix Isaïes 22:14 al 18. Durant el regnat d'Ezequies, Xebnà va ser nomenat majordom, i també tresorer; tots dos eren llocs d'autoritat molt importants. Què li va succeir com a resultat d'abusar del seu càrrec?

“Un majordom s'identifica amb el seu senyor. En acceptar les seves responsabilitats, ha d'actuar en lloc del seu senyor i fer el que faria el seu senyor si estigués a càrrec de la situació. Els interessos del seu senyor es converteixen en els seus. La posició d'un majordom està revestida de dignitat perquè el seu senyor confia en ell. Si en alguna cosa actua egoïstament i s'aprofita dels avantatges obtinguts en negociar amb els recursos del seu senyor, ha pervertit la confiança amb què se l'ha investit” (TI 9:198).

De quina manera podem aprendre millor l'important concepte que, en realitat, som majordoms del que posseïm en aquesta vida? En quin sentit reconèixer això ha d'afectar tot el que fem?

MAJORDOMS EN EL NOU TESTAMENT

Les dues paraules bàsiques per a “majordom” al Nou Testament són *epitropos*, que apareix tres vegades, i *oikonomos*, que es presenta deu vegades. Les dues paraules descriuen llocs que incorporen responsabilitats administratives que el propietari li confia al majordom.

Tant al Nou Testament com a l'Antic Testament, els majordoms es defineixen per allò que fan. El Nou Testament descriu específicament al majordom en termes de rendició de comptes i expectatives (Lluc 12:48; 1 Corintis 4:2). Però l'Antic Testament s'enfoca més a declarar el domini de Déu que no pas a definir-nos directament com els seus majordoms. Per tant, si bé el concepte de majordom és molt similar en tots dos Testaments, el Nou expandeix el concepte més enllà de l'administració domèstica.

A la paràbola del majordom infidel (Lluc 16:1-15), Jesús amplia la definició. La lliçó va més enllà d'un majordom que s'escapa d'un desastre administratiu. També s'aplica als que escapen del desastre espiritual mitjançant una sàvia manifestació de fe. Un majordom savi es prepararà per a després del retorn de Jesús, més enllà de l'ara i aquí (Mateu 25:21).

Llegeix 1 Corintis 4:1 i 2; Titus 1:7; i 1 Pere 4:10. Què ens diuen aquests textos sobre els majordoms i la majordomia?

“He d'obrir el meu cor a l'Esperit Sant a fi que es desperti cadascuna de les facultats i energies que Déu m'ha confiat? Pertanyo a Crist i estic ocupat en el seu servei? Sóc un dispensador de la seva gràcia?” (EC 426).

A Lluc 12:35 al 48, Jesús també utilitza el terme “majordom” en forma metafòrica. Diu que el majordom savi està a punt per al retorn del Fill de l'home i descriu al cap de servei infidel com algú que ha deixat de preocupar-se perquè l'amo demora el seu retorn. El majordom infidel s'ha convertit en un tirà i s'ha tornat abusiu amb els que l'envolten. Ja no és un model de bones obres, ni un administrador de la gràcia.

Quan acceptem a Crist, som majordoms, cridats a administrar els recursos de Déu. Més encara, hem d'administrar les realitats espirituals de la vida cristiana en preparació per al cel.

Llegeix Lluc 12:45. Com adventistes del setè dia que, sovint, lluitem contra la sensació de “demora”, per què hem de ser especialment curiosos per no caure en aquest engany?

MAJORDOMS DELS MISTERIS DE DÉU

Llegeix Colossencs 2:2 i 3; i 1 Timoteu 3:16. Què identifiquen aquests versicles com un “misteri”? El fet que sigui un “misteri”, què ens diu sobre els límits del que podem saber sobre això?

Sofar, el naamatita, li diu a Job: “Pretens trobar l'essència de Déu, copsar la grandesa del Totpoderós?”* (Job 11: 7, NVI). La paraula “misteri” denota alguna cosa enigmàtica, fosca, desconeguda, inexplicable o incompreensible. Els misteris de Déu han estat registrats a les Escriptures, tot i que entendre'ls completament està més enllà de la nostra comprensió. Per això són misteris. És com si cada un de nosaltres fos una persona amb discapacitat visual que mira cap al cel, amb l'esperança de veure fins al menor detall. No podem “veure” aquests misteris fins que Déu no els reveli.

Què diu Deuteronomi 29:29 sobre el que se'ns revela?

Som administradors de coses que no entenem completament. El nostre coneixement arriba fins allò que està explicat a l'Escriptura i la revelació. La nostra majordomia suprema és viure com “servents de Crist i com a administradors dels misteris de Déu” (1 Corintis 4:1, *SBT*).

Déu vol que, com majordoms seus, preservem, ensenyem, protegim i cuidem la veritat divina que ell ha revelat. La manera en què ho fem serà la nostra majordomia primordial, i vol dir que estem “guard[ant] el misteri de la fe en una consciència pura” (1 Timoteu 3:9, *SBT*).

El major de tots els misteris és que tots podem experimentar a Crist, l’“esperança de la glòria”. El pla de salvació és sobrenatural i impossible d'entendre en la seva totalitat. El fet que el Creador de tot el que existeix (Joan 1:1-3) descendís a aquesta terra i es “manifestés en la carn” (*MR* 6:122), només per oferir-se com sacrifici pels pecats de la humanitat, implica misteris que probablement mai seran compresos en la seva plenitud per cap criatura. Fins i tot els àngels estudien per entendre el misteri de per què Jesús va venir a la terra (1 Pere 1:12). Però allò que ells sí saben fa que tots lloem al Senyor per la seva glòria i bondat (*veure* Apocalipsi 5:13).

Has estat cridat a ser majordom de l'evangeli. Per tant, quines responsabilitats tens “automàticament”?

---

* A la versió en espanyol: “¿Puedes adentrarte en los misterios de Dios o alcanzar la perfección del Todopoderoso?” (Job 11:7, NVI).

MAJORDOMS DE LA VERITAT ESPIRITUAL

Quan pensem en majordomia, pensem en coses tangibles, i amb raó. Però, com acabem de veure, la majordomia va més enllà d'això. Igual que les possessions tangibles, els dons intangibles també provenen de Déu. Aquests béns intangibles són possessions espirituals que Déu ens dona (1 Pere 4:10) perquè, en Crist, puguem desenvolupar caràcters cristians i arribar a ser el poble que estigui en ell. Per tant, hem d'administrar els dons intangibles amb més cura que els tangibles, ja que són infinitament més valuosos.

Llegeix Efesis 6:13 al 17. Què ens ha donat Déu perquè ho administrem com majordoms? Per què és tan essencial per a nosaltres l'administració adequada d'aquestes coses?

“El do gratuït de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre” (Romans 6:23). El món, i tot el que ofereix, no ens pot brindar la redempció que tenim en Crist. La redempció, un do que Déu ens dona, és la nostra possessió més valuosa. Tenir la realitat de la redempció sempre davant nostre ens ajuda a mantenir en perspectiva la nostra majordomia de les altres possessions que Déu també ens ha donat.

“Només es pot llegir degudament l'ensenyament de la natura a la llum que procedeix del Calvari. Facis veure, per mitjà de la història de Betlem i de la creu, com de bo és vèncer el mal, i com constitueix un do de la redempció cada benedicció que rebem” (*Ed* 101).

La redempció és nostra només perquè Jesús va pagar el preu final. Pau ho diu ben clar: “En ell hem rebut la redempció, el perdó de les culpes, al preu de la seva sang, en virtut de la gran abundància de la seva gràcia” (Efesis 1:7). “Hem rebut” vol dir que tenim “redempció”. És nostra, però només perquè Déu ens l'ha donat. És important, llavors, que persistim amb “tota l'armadura de Déu” (Efesis 6:11), perquè el maligne no vingui i ens la vulgui treure. Perquè l'única manera en què pot fer això és si li ho permetem, i això succeirà només si no obeeim el que se'ns revela a “la paraula de Déu” (Efesis 6:17). La nostra major protecció és obeir, per la fe, la llum que ens ha estat donada.

Torna a llegir Efesis 6:13 al 17. De quina manera ens posem l'armadura de Déu, i en quin sentit som majordoms de tot el que se'ns ha donat en aquesta armadura?

LA NOSTRA RESPONSABILITAT COM A MAJORDOMS

Els majordoms savis es defineixen per la seva disposició a acceptar i executar el principi moral de la responsabilitat personal. L'acceptació de la responsabilitat personal està composta per les decisions que prenem i pel que fem; i reconeix la relació entre causa i efecte. La disposició a acceptar la responsabilitat personal és un tret clau que no es pot ignorar quan definim el que és un majordom, perquè els majordoms han de mostrar resolució en triar, de tot cor, el que més li convé al Propietari. Per tant, aquesta disposició és una decisió que defineix la relació que s'espera que un administrador tingui amb Déu.

“Déu desitja afegir a l'home en una relació directa amb ell. Ell coneix el principi de la responsabilitat personal en tots els seus tractes amb els éssers humans. Intenta promoure un sentit de dependència personal i mostrar la necessitat d'una direcció personal. Els seus dons són confiats als homes de manera individual. Cada persona ha estat feta un majordom de responsabilitats sagrades; cadascuna ha de complir la seva tasca d'acord amb les indicacions del Dador; i cadascuna ha de retre comptes a Déu de l'acompliment de la seva majordomia” (TI 7:168).

Quan ens convertim en majordoms, no transferirem la nostra responsabilitat a una altra persona o a una organització. La nostra responsabilitat personal és envers Déu i es reflectirà en totes les nostres interaccions amb els que ens envolten (Gènesi 39:9; *veure també* Daniel 3:16). Acceptarem la tasca encomanada donant el millor de nosaltres. L'èxit a la vista de Déu dependrà més de la nostra fe i de la nostra puresa que de la intel·ligència i el talent.

Llegeix 2 Corintis 5:10. De quina manera s'entenen aquestes paraules en el context del que significa ser un savi majordom?

Els teòlegs i els filòsofs han debatut durant segles la difícil qüestió del lliure albir. Però la Bíblia és clara: nosaltres, com a éssers humans, tenim lliure albir i llibertat d'elecció. La idea de ser jutjat pels nostres fets no té sentit d'una altra manera. Per tant, certament tenim la responsabilitat personal, per la gràcia de Déu, de decidir realitzar eleccions correctes en tot el que fem, el que inclou ser majordoms fidels de tots els béns del nostre Mestre.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La paraula traduïda com “majordom” en alguns versicles de l'Antic Testament no ve d'una sola paraula, sinó d'una frase: *asher al bayt*, “el que està sobre una casa”. Per exemple, Gènesi 43:19 es pot traduir: “I es van acostar al majordom de la casa de Josep, i li van parlar a l'entrada de la casa”. Si es considera que la família que resideix a la casa és part de la casa mateixa, llavors què és més valuós per a una persona que la seva pròpia casa? Per tant, un majordom és algú a qui se li confia una cosa molt valuosa tot i que no li pertany. En molts aspectes, això fa que la responsabilitat sigui encara més gran del que seria si el majordom estigués a càrrec de les seves pròpies possessions.

Aquesta mateixa idea es perllonga també en el Nou Testament. “El Nou Testament pren idees de l'Antic Testament i les uneix amb idees, conceptes i paraules del segle 1, enriquint i ampliant d'aquesta manera l'ensenyament bíblic sobre majordomia. Les paraules gregues més comuns usades en relació amb majordomia deriven de *óikos* i *oikía*, ‘casa’. El *oikonómos* és aquell que guarda la casa: el majordom o administrador. *Oikonomía* és el nom abstracte, ‘administració de la casa’, i el seu significat sovint és molt més ampli” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 733).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En lloc d'assumir la responsabilitat de menjar el fruit prohibit, què li va dir Adam a Déu quan aquest li va preguntar què havia fet (Gènesi 3:12)? Què interessant és que una de les primeres respostes humanes provocades pel pecat sigui tractar de tirar-li la culpa a un altre. Què revela la seva resposta sobre la seva disposició a acceptar la responsabilitat personal pels seus actes? Què hauria de dir-nos això, també, sobre la nostra disposició? De quina manera podem aprendre a evitar la tendència comuna de culpar els altres pels nostres errors?
2. A la classe, insisteix més en la idea de ser majordoms de coses que no són tangibles sinó espirituals. Què significa això? De quina manera “administrem” aquestes coses?
3. Pensa en els missatges dels tres àngels d'Apocalipsi 14:6 al 12. Quines veritats importants s'expressen allà sobre les que se'ns ha donat la responsabilitat de ser majordoms?
4. Per què és tan important per a nosaltres aprendre a confiar i creure en les coses espirituals que no entenem completament? Després de tot, amb quins costums mundans ho fem tot el temps?

RESUM: Els components bàsics de la majordomia bíblica s'integren en les vides dels creients fidels de Déu, les històries dels quals apareixen a les Sagrades Escripures. La torxa de la majordomia ha passat de generació en generació; ara és el nostre torn de viure com majordoms fidels, i passar la torxa a la generació que ens segueix.